

NIEUWSBRIEF NMW nr. 1

RUBRIEK: Leren van successen

Leren van Successen

Kids Skills is een methode voor oplossingsgericht werken met kinderen. Het uitgangspunt hiervan is dat problemen die kinderen ervaren opgelost kunnen worden door hen een of meerdere vaardigheden te leren. In onderstaande casus beschrijf ik deze werkwijze.

Via de interne begeleidster van een school werd een jongen, Mike, bij mij aangemeld. Mike zit in groep 8 van de basisschool. De leerkrachten zagen als zijn probleem dat hij zijn werk niet af krijgt en dat hij zijn werk slordig doet. Ze vonden ook dat Mike snel is afgeleid. Ze hadden al van alles geprobeerd, maar hun inspanningen hadden weinig effect. Mike werd vaker gestraft, kreeg huiswerkopdrachten mee naar huis en moest in de pauzes binnen blijven om te werken. Ook deze interventies hadden niet het gewenste effect.

In het gesprek met de IB'ster heb ik voorgesteld om alle belangrijke volwassenen die het probleem kennen en willen dat er een oplossing voor komt, uit te nodigen voor een eerste gesprek. In het eerste gesprek heb ik aandacht besteed aan hoe zij de problemen van Mike zien, wat zij al hebben gedaan en wat daarvan tot nu toe succesvol is geweest. In deze casus bleek dat één leerkracht het flink met Mike had gehad. Zij sprak zeer negatief en beschuldigend over hem. Ik heb haar erkenning en haar complimenten kunnen geven voor haar inzet en betrokkenheid. Deze erkenning maakte dat zij later mee kon denken over de te leren vaardigheid. Ook de ouders en de IB'ster heb ik complimenten gegeven over hun betrokkenheid en hun bereidheid om Mike te blijven ondersteunen. Daarna hebben we de problemen vertaald naar voor hem te leren vaardigheden. De ideeën die werden geopperd waren dat hij zou kunnen leren om zijn werk af te krijgen en netter te werken. Uiteindelijk kwamen we overeen dat het goed voor Mike zou zijn als hij leert om zich beter te concentreren. We spraken af dat vader en moeder hem op de hoogte zouden brengen van wat er was besproken en hem zouden vertellen dat de vaardigheid die Mike zelf uiteindelijk zou kiezen op school zou worden geoefend.

Mijn eerste contact met Mike was bijzonder. Er kwam een grote, breed lachende jongen mijn kamer binnen. Voordat hij ging zitten zei hij: ik kom hier om te leren mij beter te concentreren. Ik verwelkomde hem en zijn moeder. Ik begon met een kort kennismakingsgesprekje met hem en zijn moeder; ik informeerde naar zijn hobby's, vroeg waar hij goed in is en naar de leuke dingen van school. Na de kennismaking herhaalde ik wat hij had gezegd bij binnenkomst. Dus jij wilt leren om je beter te concentreren. Hij bevestigde dit. Ik liep naar het whiteboard en tekende een cirkel met zijn naam erin. Ik vroeg hem in

welke situaties hij zich moest concentreren. Steeds wanneer hij een situatie noemde tekende ik een ballon die vast zat aan zijn cirkel. In de ballonnen kwam bijvoorbeeld te staan: school, voetballen, computer, thuis, huiswerk maken e.d. Ik vroeg hem bij elke situatie een aantal procenten te geven van 0 tot 100%. 0% stond voor geen concentratie en 100% voor volledig geconcentreerd. Zo kwam in alle ballonnen een percentage te staan. Als hij achter de computer zat en een spelletje speelde was hij 100% geconcentreerd. In de meeste ballonnen stond een hoog percentage alleen bij de taal- en rekenlessen was het percentage 65 %. Toen vroeg ik moeder hetzelfde te doen. Toen dat gedaan was vroeg ik Mike wat hij zag op het bord. Hij keek even en zei breed lachend: 'ik kan mij wel concentreren en mijn moeder heeft mij goed door.' We kwamen overeen dat hij zou moeten leren om in de taal- en rekenlessen beter zijn aandacht erbij te houden. Tijdens die lessen - die hij moeilijk vindt - was hij snel afgeleid omdat er buiten gebouwd werd. Hij keek liever naar de werklui dan aandacht te geven aan zijn werk op school. De vaardigheid die hij moest leren werd: **mijn aandacht er bij houden!** Ik vroeg hem welke voordelen het leren van deze vaardigheid hem zou geven. Hij noemde: 'ik krijg meer vrije tijd, de leerkrachten gaan leuker tegen mij doen, ik krijg mijn werk af en ik mag weer buiten spelen in de pauze. Toen vroeg ik hem wie hij wil dat zijn supporters worden bij het leren van deze vaardigheid. Als denkbeeldige supporter koos hij Donald Duck. Donald Duck werd op zijn tafel geplakt. Door naar Donald Duck te kijken werd hij eraan herinnerd dat hij zijn aandacht bij de les moest houden. De leerkrachten werden ook als supporters gevraagd. Aan hen werd gevraagd om vooral te letten op de momenten dat zij zagen dat Mike goed met zijn aandacht bij de les was. Mike had hen verteld dat hij het fijn zou vinden als zij hem dan op de schouder zouden tikken, als teken dat zij hadden gezien dat hij goed de aandacht er bij had gehouden.

Mike heeft heel hard gewerkt en heeft goede ondersteuning gehad van de supporters en van Donald Duck. Na twee maanden had Mike de vaardigheid zo goed onder de knie dat hij vond dat er een feestje gevierd kon worden. We hebben een laatste gesprek gehouden met alle betrokken volwassenen en hen gevraagd hoe zij vonden hoe goed hij gevorderd was. Ze waren het met hem eens. Daarop besloten we nog een keer bij elkaar te komen om het feestje te vieren. Omdat Mike het volgend schooljaar naar het voortgezet onderwijs gaat, hebben we hem gevraagd hoe hij deze vaardigheid kan gebruiken op zijn nieuwe school. Hij gaf als antwoord: 'de eerste tijd neem ik Donald Duck mee. Ik hou hem wel in mijn tas! En ik ga in het begin heel goed opletten naar welke klas ik moet.' Maar het belangrijkste bewaarde hij voor het laatst..... 'Ik ga ver van het raam zitten!'

Gerrit van de Vegte.